

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează **ADMINISTRAȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează **REDACȚIEI** Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Vizitație canonică la Făgăraș

Înfruntând capriciile unei ierni, care, în primele săptămâni ale anului în curs, și-a descoperit cu larghețe fața, sîmbătă, 8 februarie 1969, I.P.S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului a descins într-o vizitație canonică în orașul Făgăraș. I. P. S. Sa a fost însoțit de la Sibiu de P. C. consilieri I. Nicoară și I. Vlad, P. C. Prof. Dr. Gr. Marcu și C. diaconi I. Bolog și Gh. Papuc, avînd de asemenea ca invitat pe asistentul universitar Dr. E. Chr. Suttner, de la Facultatea de Teologie din Würzburg (R. F. a Germaniei).

La orele 18 din ziua menționată, Înaltul Ierarh a fost întâmpinat la intrarea în curtea bisericii „Sf. Treime” din Făgăraș de un sobor de preoți și o mulțime de credincioși, P. C. prot. al Făgărașului, M. Ionașcu, rostind un cuvînt de bun venit.

Răspunzînd, I. P. S. Mitropolit Nicolae mărturisește, printre altele, bucuria de-a vizita cetatea Făgărașului.

Un înflăcărat cuvînt de întâmpinare, la intrarea în biserică, rostește apoi P. C. prot. Șt. Cherecheșiu, căruia I. P. S. Mitropolit Nicolae îi mulțumește pentru cuvintele care i-au fost adresate.

Un sobor de preoți și diaconi a săvîrșit apoi slujba vecerniei, la care au asistat și reprezentanții celorlalte culte din orașul Făgăraș: Dr. David László (rom. cat.), Ștefan Kovács (reformat), Paul Kloess (ev. luth.) și Eugen Kiss (unitarian).

La sfîrșitul vecerniei a vorbit P. C. cons. I. Vlad, care a insistat cu deosebire asupra atmosferei pline de căldură duhovnicească, în care ne învaluiе această slujbă creștină ortodoxă de seară.

În continuare P. C. prot. Tr. Ciocănelea face o documentată expunere privind istoricul bisericii „Sf. Treime”, la care slujește ca paroh.

A vorbit apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae, care, printre altele, după ce mulțumește lui Dumnezeu pentru toate darurile revărsate asupra noastră și după ce face o incursiune în trecutele și involburatele vremi în care au fost zidite cele două biserici românești din Făgăraș, subliniază unitatea credincioșilor „în jertfelnicie pentru Legea strămoșească și pentru binele poporului” și cum din „rădăcina luptelor din trecut a răsărit floarea minunată a unității și a înfrățirii noastre și această floare minunată strălucește peste plaiurile țării noastre și dincolo de granițele ei”.

„Vremea noastră — spune Înaltul Ierarh — este vremea care ne cheamă pe toți la unitate, la unitate bisericăscă, la unitate ca popor și la unitate între Biserici și între popoare. Vremea dezbinărilor din trecut stă ca o negură pe care vîntul, suflarea Duhului Sfînt o risipește, o înlătură, ca să iasă în lumină faptul că toate Bisericile, din toată lumea, trebuie să fie una în Hristos și că ele trebuie să se adune la un loc, pentru ca să ajute popoarele și lumii întregi de a fâuri pe pămînt o viață fericită, o viață liberă, în care fiecare popor, în libertate și frățietate cu celelalte popoare, să-și aibă locul său sub soare și viața lui luminată”.

A doua zi, Duminică, 9 februarie 1969, la biserică brîncovenească din Făgăraș I. P. S. Mitropolit a fost întâmpinat de un sobor de preoți și diaconi, precum și de o mulțime de credincioși.

P. C. Prot. A. Brumboiu rostește un cuvînt de bun venit.

Răspunzînd, I. P. S. Mitropolit Nicolae reliefează faptul că „unitatea noastră în Legea strămoșească înseamnă prezență în Iisus Hristos, iar prezența Lui înseamnă pace și lumină”.

În continuare Înaltul nostru Arhipăstor a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă. Răspunsurile au fost date de cîntăreții de la strană, precum și de

o parte din corul mixt al Catedralei mitropolitane din Sibiu, condus de C. diac. I. Popescu.

La priceasnă a predicat P. C. cons. I. Nicoară, care a tîlcuit pe larg Evanghelia zilei, despre „Fiul risipitor”, trăgînd învățăturile convenite din această pildă.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, I. P. S. Sa rostește o rugăciune specială de mulțumire, după care hirotesește întru protopopi stavrofori pe P. C. protopopi Tr. Ciocănelea, Șt. Cherecheșiu și M. Ionașcu, întru protopop onorar pe C. pr. Oct. Cocan, iar P. C. prot. I. Florea (Brașov) i s-a înmînat crucea patriarhală.

A vorbit apoi P. C. prot. M. Ionașcu, care exprimă bucuria de-a fi iarăși una „la sînul Bisericii Ortodoxe străbune”.

În cuvîntul său, P. C. prot. Oct. Cocan prezintă unele pagini din istoria acestei ctitorii voievodale, a cărei zidire a fost începută de C. Brîncoveanu în iunie 1697.

P. C. prot. I. Florea relevă fapte legate de Reîntregirea bisericăscă din 1948.

Adresîndu-se preoților, reprezentanților cultelor, care au urmărit o parte din Sf. Liturghie și credincioșilor, un amplu cuvînt de învățătură a rostit apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae, care, printre altele, evocă cîteva chipuri ale unor vrednici înaintași, ale căror nume sînt legate de biserică în care s-a liturghisit astăzi.

Voievodul Brîncoveanu, „care a zidit biserică pentru românii din părțile acestea și care și-a dat viața sa și viața feciorilor săi pentru credința strămoșească și pentru poporul român”.

Episcopul Inochentie Micu, care, ca și Brîncoveanu, „a mers pînă la sacrificiu pentru apărarea drepturilor poporului român și a Legii strămoșești”.

Vicarul Ioan Para care, la 1798, și-a pus iscălitura, alături de alți vrednici înaintași de-ai noștri, pe un act trimis împăratului de la Viena, care a constituit prima încercare de reîntregire bisericăscă.

Vicarul Constantin Alutan, care în 1850, la sinodul de la Blaj, a cerut „să se respecte autonomia Bisericii române și să nu se strice nimic din Legea strămoșească și să se aprobe înfrîntarea unui sinod mixt”.

Vicarul Ion Antoneli, care, la sinodul din 1868 de la Blaj, „a ținut referatul despre recîștigarea autonomiei Bisericilor și despre organizarea sinodală”.

„A trebuit însă să vină vremea în care scaunele împărătești s-au răsturnat, în care regii s-au prăbușit și poporul a ajuns stăpîn pe soarta sa, pentru ca acest popor să-și poată spune cuvîntul și pe planul unității noastre bisericăști și să-și poată realiza voința pe care de veacuri înaintașii au exprimat-o și pentru care ei-au luptat”.

În continuare, I. P. S. Sa subliniază faptul că spiritul vremii noastre este acela al „unității, al înfrățirii în sînul fiecărei țări, al înfrățirii tuturor popoarelor. Viața omenirii întregi se temeinesce tocmai pe această unitate între state naționale libere și independente”.

În acest spirit și Bisericile trebuie să-și desfășoare activitatea. De aceea „asistăm la fenomenul uimitor al curentului ecumenist din vremea noastră, cînd peste 200 de Biserici se adună în Consiliul Ecumenic al Bisericilor, și-și mărturisesc unitatea lor în credința în Hristos, în lucrarea pentru binele omului, pentru binele popoarelor”.

(Continuare în pag. 2-a)

Începutul cel bun

„Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar pentru cuvîntul tău voi lăsa mreșile în jos”
(Luca 5, 5).

Cu toții știm că un sfîrșit bun presupune de obicei și un început bun; că numai cînd începem bine ne putem gîndi să și sfîrșim bine.

Cînd cineva vrea să clădească o casă, caută mai întîi pămînt potrivit, pentru ca pe acel pămînt să pună temelie, pe care apoi zidește cei patru pereți, iar deasupra pune acoperișul.

Nimenea nu clădește casa de la acoperiș în jos, ci totdeauna casa se zidește de la temelie în sus, iar temelie se pune pe pămînt lipsit de umezeală, pe pămînt tare, rezistent.

Așa e și cu casa cea de gînd, cu casa cea duhovnicească, adică cu viața sufletească.

Casa cea duhovnicească, alcătuită din fapte bune, care se unesc între ele prin smerenie, întocmai cum cărămizile sau pietrele unei case se unesc între ele prin pămînt ori prin var și nisip, are și ea o temelie, care se așează pe pămîntul cel bun, de mai înainte ales, în scopul de a susține temelie și întreaga alcătuire.

Cînd o casă este întemeiată pe stîncă ea stă întărită împotriva tuturor primejdiiilor, dar dacă o casă este zidită pe nisip, ea este menită din însuși începutul ei să fie dărîmată, să cadă curînd. Aceasta o arată însuși Mîntuitorul Hristos, cînd spune următoarele cuvinte, care ne-au rămas în Sfînta Evanghelie: „Oricine care aude aceste cuvinte ale mele (este vorba de cuvintele rostite de Fiul lui Dumnezeu în Predica de pe munte, Matei capitolele 5, 6 și 7) și le îndeplinește, asemenea-va bărbatului cuminte, care a clădit casa lui pe stîncă. A căzut ploaia, au venit rîurile mari, au suflat vînturile și au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut, fiindcă era întemeiată pe stîncă. Iar oricine care aude aceste cuvinte ale mele și nu le îndeplinește, asemenea-va bărbatului neînțelept, care și-a clădit casa pe nisip. Și a căzut ploaia și au venit rîurile mari și au suflat vînturile și au izbit în casa aceea și a căzut și năruirea ei a fost mare” (Matei 7, 24—27; Luca 6, 47—49).

Cînd Domnul nostru Iisus Hristos aseamănă viața sufletească cu o casă, care, dacă este întemeiată bine, nu este clintită de cele ce îi stau împotriva, pe cînd dacă este fără temelie bună, se năruiește degrabă, ne arată totodată cît de însemnată este temelie, ce însemnată are începutul cel bun pentru lucrarea pe care o facem.

Cine ascultă cuvintele Domnului numai cu gîndul de a-și îmbogăți, prin ele, cunoștințele, numai ca să le poată spune altora, acela — neavînd fapte bune săvîrșite întru smerenie și întemeiate pe credința cea bună — prin cunoștința cea dinafară, prin cunoștința care nu este cercată (experimentată) cu fapta, agonisește doar nisipul părerii de sine, care nu dă tărie și siguranță împotriva ispitelor. Dimpotrivă, cel ce primește cunoștința cea bună în vederea împlinirii ei cu fapta, acela prin faptele bune ajunge la deprinderi bune, se întărește în hotărîrea cea bună și în răbdare, crește în smerenie și își face cale, prin felurile virtuții, spre virtutea cea mai înaltă, care este dragostea duhovnicească față de Dumnezeu și de aproapele. Aceasta fiind „legătura desăvîrșirii” (Col. 3, 14) și virtutea cea mai înaltă (I Cor. 12, 31; 13, 1—13; 14, 1; Matei 22, 37—40; Marcu 12, 29—31; Luca 10, 27—28) se ivește și se arată în sufletul omenesc numai după ce au fost împlinite celelalte virtuți, care, fiind mai mici decît ea, îi sînt îna-

(Continuare în pag. 2-a)

Inceputul cel bun

(Urmare din pag. 1)

inte mergătoare și sînt față de dragostea duhovnicească începutul cel bun.

Astfel stînd lucrurile, este firesc să ne întrebăm: care este începutul cel bun, de la care pornind putem ajunge la realizări minunate, vrednice de Dumnezeu și mîntuitoare de suflet? Un răspuns lămurit și deplin la această întrebare îl găsim în istorisirea Sf. Evanghelist Luca despre chemarea celor dintii dintre cei pe care Domnul i-a ales ca să-i fie ucenici (Luca 5, 1—11). Istorisind acest eveniment, Sf. Evanghelist Luca ne spune că, odată, pe cînd Domnul Hristos era pe marginea lacului Ghenizaret, a văzut două bărci oprite lângă țărm, iar pescarii care le foloseau coborîseră și își spălau mrejele. Mîntuitorul, urcîndu-se în barca lui Simon-Petru, l-a rugat pe stăpînul bărcii să vîslească puțin de la uscat, și din acea barcă a început să-i învețe pe cei ce erau de față. După ce a continuat de a da învățătură, i-a zis lui Simon: „Mîină la adînc și lăsați mrejele voastre în jos, ca să pescuiți“. La aceasta Simon-Petru a răspuns: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar pe cuvîntul tău voi lăsa mrejele în jos“. Aceste cuvinte ale lui Simon-Petru sînt cuvinte prin care el înfățișează o stare sufletească, o așezare lăuntrică, ce cuprinde începutul cel bun.

Mai întii, prin felul cum se adresează Mîntuitorului, Căruia îi zice „Învățătorule“, Simon-Petru îl recunoaște ca învățător al său, îi prețuiește înțelepciunea, primește învățătura Mîntuitorului ca adevărată. „Toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins“ sînt cuvinte care vor să înfățișeze o ezitare, o oprire pe loc, din motive ce par întemeiate; după o noapte de trudă zadarnică, la ce pescuit te mai poți aștepta în zorii zilei? Cam așa voia să spună Simon-Petru. Dar el n-a rămas la acest gînd, ci renunțînd la părerea sa de pescar încercat, pune mai presus de aceasta cuvîntul învățătorului: „Pe cuvîntul Tău (pentru că Tu zici), voi lăsa mrejele în jos“.

A lăsa mrejele în jos, pentru că așa voințește Învățătorul, chiar atunci cînd propriul său gînd nu l-ar fi condus și nu l-ar fi îndemnat la o astfel de lucrare, însemna pentru Simon-Petru — ucenicul și apostolul de mai tîrziu — începutul cel bun al lepădării de sine și al supunerii față de Dumnezeu, față de Fiul lui Dumnezeu, Domnul și Învățătorul său.

Un astfel de început — arătat în deplina lepădare de sine și în deplina supunere față de Cel ce poruncește — a avut o dreaptă răsplată, o răsplătire pe potrivă lui, căci ne spune Sf. Evanghelist că, „făcînd ei așa — adică lăsînd mrejele în jos spre pescuire — prinseră mulțime mare de pește, încît li se rupeau mrejele“ (Luca 5, 6).

Dacă Simon s-ar fi mulțumit doar să asculte cuvîntul Domnului, dar nu l-ar fi împlinit cu fapta, nu i-ar fi recunoscut Mîntuitorului nici măcar calitatea Lui de învățător. Dacă n-ar fi ascultat de îndemnul Domnului, Simon n-ar fi putut vedea mărirea lui Dumnezeu, n-ar fi ajuns să se uimească de puterea dumnezeiască, căci n-ar fi pus începutul cel bun al supunerii față de Dumnezeu. El n-ar fi ajuns nici să fie ucenic al Mîntuitorului, deoarece cea dintii și cea mai însemnată condiție a uceniciei este aceea ca ucenicul să se supună învățătorului, să se lapede de gîndurile sale, ca să poată primi ca adevărate învățăturile celui față de care s-a angajat ca să-i fie ucenic.

Cît de mult ține Mîntuitorul nostru Iisus Hristos ca cei credincioși să I se supună în chip deplin, putem să ne dăm seama dintr-o altă împrejurare din viața Sfîntului Apostol Petru.

Sfîntul Evanghelist Ioan istorisește că la Cina cea de Taină, Domnul Hristos a început să spele picioarele ucenicilor Săi și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins (Ioan 13, 4 urm.). Venind la Simon-Petru, ca să-i spele picioarele, acesta, cuprins fiind de uimire și copleșit de evlavie, i-a zis lui Iisus: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?“ (Ioan 13, 6) și îndată a adăugat: „Nu, nici odată nu-mi vei spăla picioarele“ (Ioan 13, 8). Cînd însă a auzit de la Domnul Hristos: „Dacă nu te voi spăla, nu ai parte cu mine“ (Ioan 13, 8), Simon a zis către Domnul: „Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mîinile și capul“ (Ioan 13, 9).

Știm că „cele ce s-au scris mai înainte, spre învățătura noastră s-au scris“ (Rom. 15, 4), ca să aplicăm în împrejurările noastre de viață cele ce le-au făcut aceia care au bună mărturie din Scripturi, că au plăcut lui Dumnezeu.

Noi cunoaștem, din Sf. Evanghelist, gîndurile Domnului Hristos, învățătura Lui cea de suflet mîntuitoare. Această învățătură ne este dată și nouă, întocmai cum a fost dată în vremea cînd

Vizitație canonică la Făgăraș

(Urmare din pag. 1)

Menționînd faptul că pe baza principiilor dragostei în Iisus Hristos și al respectului reciproc, Biserica noastră întreține relații frățești cu celelalte culte din țara noastră și o mulțime de Biserici naționale de peste hotare, Înaltul Ierarh continuă cu îndemnuri ca acestea: „Dumnezeu să ne ajute ca prin rugăciune și viață morală superioară, prin fapte bune, prin suflete curate, să-l descoperim și să se descopere Iisus Hristos în noi, iar prin noi darul și dragostea Lui să se reverse în jurul nostru, asupra tuturor fraților noștri fără deosebire că aparțin unei Biserici sau alteia, unei naționalități sau alteia“.

După rostirea polihiroanelor, Î. P. S. Mitropolit Nicolae a uns cu untdelemn sfîntit pe toți credincioșii, în timp ce corul și strana au executat compoziții religioase, prelungindu-se astfel atmosfera de deosebită înălțare sufletească, în care a decurs întreaga Sf. Liturghie arhierescă.

A urmat apoi o agapă, care s-a desfășurat într-un adevărat duh frățesc, ecumenic și în cadrul căreia au toastat: rev. rom. cat. Dr. David László, pastorul ev. luth. Paul Kloess, pastorul ref. Ștefan Kovács și pastorul unit. Eugen Kiss, care au mărturisit cu toții bucuria prezenței Î. P. S. Sale în orașul Făgăraș, precum și slujirea Patriei noastre comune, Republica Socialistă România.

A mai vorbit de asemenea P. C. prot. M. Ionașcu, P. C. prot. Șt. Cherecheșiu, dl P. Deji, deputat în Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei noastre, P. C. prot. Tr. Ciocănelea, P. C. cons. I. Vlad, P. C. prot. I. Florea, P. C. prot. A. Brumboiu și Oct. Cocan.

A răspuns Î. P. S. Mitropolit Nicolae, mulțumind credincioșilor pentru primirea făcută, reprezentanților cultelor pentru atmosfera ecumenică în care se lucrează în orașul Făgăraș, în încheiere omagînd conducerea Bisericii noastre în frunte cu P. F. Patriarh Justinian și Conducerea Patriei noastre în frunte cu dl Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat.

Vizitația canonică a Arhipăstorului nostru în orașul Făgăraș a însemnat, așadar, un potrivit prilej de bucurie și întărire sufletească a credincioșilor făgărașeni, pe căile cele drepte ale slujirii unității bisericești, ecumenismului și Patriei noastre dragi.

Rep.

a fost rostită de Fiul lui Dumnezeu, celor ce o căutau și o ascultau. Astfel, și noi auzim cuvintele: „Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv. Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osîndiți și nu veți fi osîndiți; iertați și veți fi iertați; dați și vi se va da“ (Luca 6, 36—38). Știm de asemenea că Domnul a zis: „Toate cite voiți să vă faceți vouă oamenii, asemenea faceți și voi lor, că aceasta este legea și Proorocii“ (Matei 7, 12) și iarăși: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încît să vadă faptele voastre cele bune și să mărească pe Tatăl vostru care este în ceruri“ (Matei 5, 16). Toate acestea, ca și altele asemenea, cite se cuprind în dumnezeiasca Evanghelie, ne sînt adresate și nouă, întocmai cum au fost adresate lui Simon-Petru cuvintele: „Mîină în larg și lăsați în jos mrejele voastre ca să pescuiți“. Nu-i destul să le citim sau să le auzim; nu-i destul să le cunoaștem, ci trebuie să le și împlinim. Ca să le putem împlini, este de trebuință să surpăm din mintea noastră orice înălțare, orice împotrivire, orice gînd împiedecător, și să facem voia lui Dumnezeu, bineștiind că Fiul lui Dumnezeu ne este nouă învățător și El ne îndrumază prin învățătura cuprinsă în Sf. Evanghelie.

Cine împlinește învățăturile cele dumnezeiești din Sf. Evanghelie, acela, asemenea Sf. Apostol Petru, care a aruncat mreaja în mare pentru a pescui, căci așa i-a poruncit Domnul, va vedea mărirea lui Dumnezeu, va simți în sufletul său binecuvîntare cerească, va avea răsplătirea ascultării de Dumnezeu, se va minuna de puterea lui Dumnezeu, care se arată tuturor celor ce pun începutul cel bun al lepădării de sine și al supunerii față de voia lui Dumnezeu.

Să ne rugăm bunului Dumnezeu ca, prin rugăciunile Prea Curatei Maicii Sale și ale tuturor Sfîntilor, care au pus început bun, să fim învredniciți și noi să punem începutul cel bun, iar la începutul cel bun să adăugăm toate bunele nevoițe ale slujirii celei sfinte, ca să avem parte de buna răsplătire, atît în veacul de acum, cît și în cel pe care-l așteptăm.

Ierod. Teofil Păvăianu

Creștini... fără păcat?

Întîlnim uneori o seamă de credincioși, care-și zic „creștini“ dar care susțin că, deși „au greșit mult“, acum s-au îndreptat și nu mai păcătuiesc, cu alte cuvinte sînt oameni... fără păcat.

Aceștia se cred perfecți și, cu toate că citeșc Sf. Scriptură, talmăcesc însă greșit cuvîntul ei, neluînd în seamă sfintele taine a mărturisirii păcatelor și a sfintei împărtășanii, susținînd că n-au nevoie de duhovnic, nici de un medic psihiatru etc.

Om — și fără păcat? Mintea sănătoasă și Sfînta Scriptură ne dovedesc limpede, că asemenea om nu s-a născut, nici nu se va naște vreodată și nici nu poate ajunge. Unul singur a putut spune: „Cine mă va vîdi de vreun păcat?“ Fiul Omului. Dar El s-a născut mai presus de fire căci era Fiul lui Dumnezeu.

Să vedem ce ne spune mintea sănătoasă: există sau nu păcat? Dacă există păcat există și făptuitorii lui, căci păcatul singur nu poate umbla prin lume, ci olog fiind trebuie să-l poarte în spate omul. Mintea sănătoasă ne dovedește limpede și în multe feluri, că omul cu toate că e cea mai aleasă dintre ființele pămîntului, nu este totuși perfect. Are multe lipsuri, multe scăderi, deși rîvnește și se străduiește mereu după perfecțiune. Ori a fi fără păcat, înseamnă că este perfect din punct de vedere moral. Este posibil așa ceva? Ne întrebăm de pildă dacă a fost vreun om care din întîmplare numai să fi nimerit într-o familie sau societate de oameni, care beau, mîncău cu lăcomie, sau cleveau, birfeau, vorbeau de rău, calomniau sau scoteau din gură „vorbe putrede“ cum le zice Sf. Scriptură. Chiar dacă tu n-ai zis și n-ai făcut nimic din toate acestea, asistînd numai, te-ai făcut într-un fel vinovat, ți-ai murdărit și tu sufletul, și-ai încărcat conștiința cu aerul acestor păcate. Viața apoi știm că îmbracă mai multe forme, mii de aspecte; în viața de toate zilele sîntem asaltați mereu de atîtea ispite, de atîtea amăgiri deșarte și, oricît nu am dori acest lucru, în mrejele lor sîntem prinși adesea, dacă nu cu fapta, cel puțin cu cuvîntul sau cu gîndul. Așadar, nu poți susține și crede, că există oameni fără păcat. Mintea însăși și viața de toate zilele ne arată limpede că așa ceva nu poate exista.

Dar pentru creștinul adevărat, mai presus de minte e Cuvîntul Domnului lăsat nouă moștenire prin Sf. Scriptură și Sf. Tradiție și prin păstrătoarea lui Biserica. Cartea sfîntă de la început pînă la sfîrșit ne vorbește despre păcat, despre păcătoși și despre soarta păcătoșilor. Citeva citate ne vor convinge. Ce este păcatul? Sf. Apostol și Evanghelist Ioan ne spune limpede: „Păcatul este călcarea legii“ (I Ioan 3, 14) și „Cine va păzi toată legea, dar va greși într-o singură poruncă, s-a făcut vinovat față de toate poruncile“ (Iacob 2, 10). „Cine oare va putea spune: „Am curățit inima mea, sînt curat de păcat?“ (Pilde 20, 9). „De nu faci binele, păcatul bate la ușă și caută să te tîrască“ (Is. Sir. 8, 8). „Adu-ți aminte că toți sîntem vinovați“ (Is. Sir. 8, 6). „Cine știe să facă binele și nu-l face, păcat are“ (Evrei 4, 17). Fiecare este ispitit, cînd este tras și momit de poșta sa“ (Iacob 1, 14). „Dacă zicem că păcat nu avem ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este în noi“ (I Ioan 3, 14). „Dacă zicem: n-am păcătuit, îl facem mincinos pe Domnul și cuvîntul lui nu este în noi“ (I Ioan 1, 10). Iar Mîntuitorul ne-a poruncit: „Rugați-vă să nu cădeți întru ispită“ (Matei 14, 38). Ce rezultă din toate aceste citate din Sf. Scriptură? Există păcat și păcătoși iar cuvintele: „nu e om carele să fie viu și să nu greșescă“ exprimă un adevăr evident pentru oricine.

Însuși faptul de a te crede om fără de păcat sau om care nu mai poate greși este ispită și păcat, și încă cel dintii între păcatele grele de moarte: *mîndria*. Mîndria e sămînța din care răsar cele mai multe păcate și lațul, cursa cu care moartea agonisește cele mai multe roduri. „Pentru că toți greșim, în multe chipuri“ (Iacob 3, 2), iar „plata păcatului e moartea“ (Rom. 6, 22).

Deci, orice creștin adevărat, așa după cum ne arată Biserica noastră străbună, nu spune că este fără de păcat, ci, dimpotrivă, avînd conștiința greșelniciei sale se străduiește din răspuțeri și permanent să se îndrepteze, să se desăvîrșească. E datoria noastră a fiecăruia, după cuvîntul Domnului care zice: „Fiți desăvîrșiți ca Tatăl vostru cel din ceruri“ (Matei 5, 48).

Gh. Maior

Din Manifestul Frontului Unității Socialiste

— Frontul Unității Socialiste se prezintă în alegerile de la 2 martie înmănușbind, într-o indestructibilă coeziune, Partidul Comunist Român, detașamentul de avangardă al clasei muncitoare, conducătorul încercat al societății noastre, organizațiile de masă, profesionale și obștești, consiliile oamenilor muncii aparținând naționalităților conlocuitoare, toate forțele sociale și politice ale țării. Intregul popor, unit prin aceleași năzuințe și interese, este animat de țelul suprem al construirii socialismului și comunismului, al realizării unei înalte civilizații materiale și spirituale în România.

— Intreaga activitate a Partidului și Statului nostru, tot ceea ce se desfășurează în România, în industrie, în agricultură, în știință și cultură, este închinat omului — suprema valoare a societății socialiste.

— În acești ani România a parcurs o nouă și însemnată etapă pe drumul dezvoltării economice și sociale. Ceea ce am înfăptuit demonstrează superioritatea, forța socialismului, nepuizabilele sale posibilități de progres.

— Frontul Unității Socialiste, candidații săi în alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională și consiliile populare se angajează să militeze neabătut pentru întărirea continuă a orânduirii socialiste — cucerirea cea mai de preț a poporului român, fără de care nu s-ar fi putut înfăptui aspirațiile sale seculare de libertate și dreptate socială.

— Candidații în alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională și consiliile populare se angajează să vegheze la respectarea strictă a legilor țării, a drepturilor și libertăților democratice, să acționeze cu toată răspunderea în cadrul organelor puterii de stat, conform mandantului ce le va fi încredințat de alegători.

— Egalitatea în drepturi a tuturor celor ce

muncesc, fără deosebire de naționalitate, frăția dintre poporul român și naționalitățile conlocuitoare constituie o vie realitate, o confirmare a rezolvării marxist-leniniste a problemei naționale în țara noastră. Se afirmă tot mai intens conlucrarea frățească a poporului român cu naționalitățile conlocuitoare, comunitatea indestructibilă de țeluri a marii familii a României Socialiste.

— Votând candidații Frontului Unității Socialiste, votați pentru întărirea prieteniei și frăției dintre poporul român și naționalitățile conlocuitoare, pentru afirmarea nestinjenită a tuturor cetățenilor țării, de orice naționalitate, în viața politică și socială, pentru realizarea țelurilor și năzuințelor comune de propășire a Patriei socialiste.

— Frontul Unității Socialiste, candidații săi se prezintă în fața alegătorilor cu programul de politică externă al Partidului Comunist Român și al Statului nostru, în care se exprimă grija pentru interesele Patriei, pentru cauza socialismului și păcii.

— România acordă un loc de prim ordin în politica sa externă realizării securității europene, instaurării unor relații de bună conviețuire și de largă colaborare între statele continentului nostru — factor esențial pentru însănătoșirea climatului politic internațional, pentru întărirea păcii în întreaga lume.

— Candidații Frontului Unității Socialiste se angajează în fața alegătorilor să muncească cu însuflețire, împreună cu întregul popor, pentru dezvoltarea necontenită a industriei și agriculturii, a economiei naționale, pentru înflorirea învățămîntului, științei, artei și culturii, pentru ridicarea necontenită a nivelului de trai al populației, înfăptuirea măsurilor de dezvoltare a democrației socialiste și de perfecționarea vieții sociale, pentru realizarea politicii externe a Partidului și Statului.

VOTĂM

Votăm pentru pace și soare,
Pentru pîinea de pe ogoare
Votăm pentru lumină, pentru bogăție
Pentru primăverile tale, Românie.
Votăm pentru sate și orașe
Cu zîna de mîine frumuse,

Votăm pentru înțelepciune,
Pentru virtuțile noastre străbune.
Votăm pentru conturul de bronz al zilelor
Eliberate de pîclă, de zgură și nor,
Pentru scările de vise pe care urcăm,
Ca tot ce-i frumos și înalt mereu să-nvățăm.
St. Tascianu

Vizită frățească de peste hotare

În cadrele legăturilor frățești care s-au stabilit între Biserica noastră și Biserica romano-catolică din Austria — ca urmare a vizitelor oficiale pe care și le-au făcut reciproc Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian și Eminentă Sa Franz Cardinal König — o delegație de profesori ai Facultății de Teologie rom-cat. de la Universitatea din Viena a vizitat Institutul Teologic de grad Universitar ale Patriarhiei Române.

Delegația a fost alcătuită din: Rev. Dr. Alexander Dordett, prodecan și profesor de Drept Bisericesc, Rev. Dr. Ferdinand Klostermann, prof. de Teologie Pastorală și Rev. Dr. Joseph Kondrinewitsch, prof. de Studii ecumeniste.

Membrii delegației s-au întâlnit cu profesorii celor două Institute Teologice din București și Sibiu, au ținut prelegeri în fața studenților teologi și au vizitat așezăminte bisericesti.

La Sibiu au sosit în dimineața zilei de 27 febr. a. c., însoțiți fiind de P. C. Arhid. Prof. Dr. Nicolae I. Nicolaescu, rectorul Institutului Teologic Universitar din București.

După ce au vizitat așezăminte bisericesti, oaspeții au fost primiți în audiență de I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae.

La orele 11,30 — în aula Institutului, de față fiind și Arhiepiscopul nostru — Rev. prodecan A. Dordett a ținut o prelegere intitulată: „Cu privire la reforma Dreptului Bisericesc și însemnătatea ei juridică constituțională”, — după ce, în prealabil, oaspeții au fost salutați călduros de către P. C. Rector Dr. Sofron Vlad, care a evocat crimă din istoria Institutului și a subliniat că un număr apreciabil din foștii lui profesori au studiat și la Viena.

De încheiere, a luat cuvîntul I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, dînd expresie bucuriei de-a fi putut primi profesori de la o facultate de teologie la care a studiat și I. P. S. Sa și scoțînd în evi-

dență înnoirile care au loc în sinul Bisericii rom-cat. după Conciliul II Vatican.

După masă, în același loc, Rev. prof. F. Klostermann a vorbit despre „Poziția mirenilor în Biserica după Conciliul II Vatican”.

Conferința s-a bucurat de aprecierile I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae, care a relevat poziția ortodoxă față de aceeași problemă.

La ambele conferințe — pe lângă profesorii și studenții Institutului — au fost de față membrii permanenței Consiliului Arhiepiscopesc: P. C. Vicar arhiep. Tr. Belascu, P. C. Consilier I. Niccoară, I. Vlad și Dl. Consilier I. Floca.

Versiunile românești ale conferințelor au fost prezentate resp. de P. C. Profesori Dr. Is. Todoran și Dr. Milan Șesan.

După ultima conferință, în sala profesorală, de față fiind Arhiepiscopul nostru, oaspeții s-au întâlnit cu profesorii Institutului nostru, purtînd discuții teologice.

La sorocul obișnuit, I. P. S. Mitropolit Nicolae, oaspeții și însoțitorii lor au luat parte — în Paraclisul (capela) Institutului — la rugăciunea de seara a studenților teologi, în cadrele căreia se făcea și pregătirea duhovnicească pentru spovedire și cuminecare. Meditația zilei a fost rostită de P. C. Prof. Dr. Grigorie Marcu.

La cină, în cantina Institutului, oaspeții și însoțitorii lor au fost invitați Corpului profesoral.

Vineri, 28 febr. a. c., după ce au participat la Sf. Liturghie mai-nainte sfințită în Catedrala mitropolitană, oaspeții s-au îndreptat spre Rîmnic-Vîlcea. La plecare, ca și în Catedrală, au exprimat mulțumiri respectuoase Arhiepiscopului nostru pentru bunăvoința și dragostea cu care au fost primiți la Sibiu și și-au mărturisit convingerea că astfel de întâlniri frățești contribuie la strîngerea și adîncirea legăturilor dintre Bisericile și popoarele noastre.

Reporter

„Cînd chemi la muncă, să-ți văd sapa”

(N. Iorga)

(Continuare din nr. 5—6/1969)

În cugetarea de mai sus, N. Iorga arată că exemplul personal primează, este dator de ton în orice sector de activitate.

— „Părul alb pe capul nebun — ce batjocură a firii!“. Vîrsta înaintată înseamnă în general experiență de viață, înțelepciune, de aceea cărunțetele lor le stă cu totul nepotrivit cu apucături caracteristice, de obicei, vîrstelor mai tinere, ceea ce tot Iorga arată într-o altă cugetare: „Căinindu-se (vopsindu-se) mulți bătrîni își dau vîrsta pe care o au“, sau: „Sînt bătrîni cari n-au decît bătrînețe: pe aceia poți să nu-i respecti“, căci: „Bătrînețea trebuie să fie o situație morală“.

— „Pîinea care te satură mai bine e aceea pe care ai dăruit-o“. Binele făcut aduce cele mai a-dînci satisfacții.

— „Un învățat are două datorii: să învețe el neconținut și să învețe neconținut pe alții“.

— „Sînt lacrimi așa de grele și de fierbinți, încît ochii nu le pot plînge, ele zac în inimă, arzînd-o“. Durerile lăuntrice, sufletești, care nu se pot exterioriza, sînt cele mai profunde.

— „La sfîrșitul fiecărei zile, socotește nu ce alții au făcut față de tine, ci ceea ce ai făcut tu față de dînsii“, adică binele pe care l-ai semănat în jurul tău.

— „Faima se ruginește dacă nu o cureți prin muncă în fiecare zi“. Gloria se menține prin sudoare susținută și continuă.

— „A nu face șapte rele nu înseamnă a face o singură faptă bună“. Binele făcut efectiv este acela care ne înalță.

— „E un om acela care nu are de ce să se rușineze înaintea nimănui și care poate conduce pe alții fără să-i rușineze“.

— „Dă-mi durere ca să învăț a mă bucura!“. De multe ori nu apreciem un lucru bun decît numai după ce am gustat contrariul.

— „E o mare primejdie să ajungi a fi mulțumit de tine însuși“, căci din acel moment procesul desăvîrșirii personalității tale a stagnat, iar ceea ce eventual ai realizat nu mai înseamnă nimic.

— „Înainte de a discuta cu cineva, să te informezi dacă nu cumva are un interes să fie de altă părere. Atunci nu-ți mai strica vorba degeaba“. O convorbire constructivă presupune sinceritate.

— „Șarlatanul modern începe totdeauna cu declarația să el luptă împotriva șarlatanilor“.

— „Gîndul nu se coboară acolo unde aude prea multă vorbărie“. Meditația, cugetul mai adînc nu se împacă cu pălăvrăgeala.

— „Îngenunchind ești uneori mai mare“. Modestia înaltă mai mult decît ținuta trușășă.

— „Să te temi de acela care se pocăiește prea des“, căci aceasta înseamnă superficialitate.

— „Intimicul nu se luptă cu lumina; el pierde din acelea ei“. În fața adevărului minciuna se topește ca ceara de fața focului.

— „Ploaia înceată face grîul înalt“, căci aceasta pătrunde cu adevărat în sol. Spus altfel, persuasiunea crează operă mari.

— „Poți admira ce n-ai înțeles cu totul, dar nu poți iubi decît ce ai înțeles“. Dragostea reală se bazează pe cunoaștere.

— „Ce plăcere e și aceea să ajuți pe oameni a cădea, cînd poți să-i înalți“. Este plăcerea omului înrăit.

— „Niciodată un om cinstit nu se poate apăra cu atîta înverșunare ca minciunosul care a fost prins“.

— „Unii vorbesc mult despre dînsii, fiindcă operele lor tac“. La omul înțelept grăiesc faptele.

— „Morală se schimbă după mișcarea teoriilor numai la aceia care trăiesc în teorii“.

— „Poți să fi un om minunat fără să fi făcut nici o minune“, doar fapte care să-ți facă cinste.

— „Lucrul tău să fie ca slujba în biserică, fără alte gînduri și fără alte cuvinte“.

— „Banul pentru trai, nu traiul pentru bani“. Mînînci ca să trăiești, nu trăiești ca să mînînci.

— „Nu toți oamenii care mor au avut o viață“, ci numai cei care și-au valorificat pozitiv existența.

— „Natura-ți dă zilnic exemplul de a trăi“, căci în ea toate se desfășoară după o anumită măsură, după anumite legi care nu sînt călcate. Calul de pîldă niciodată nu va bea mai mult decît îi este sete.

— „Cînd n-ai în adevăr nici o însușire, ci numai o situație, lingușitorul e numai decît de nevoie“, ca să-ți creeze iluzia că ești și tu cineva.

— „E harnic, nu oricine lucrează, ci cel care lucrează cu plăcere, care nu poate fără lucru“.

(Continuare în pag. 4)

Ingăduința creștină

Pătruns de o mistuitoare dorință de a înfățișa pe tot omul desăvârșit în Hristos Iisus, marele Apostol Pavel îndeamnă la îngăduință nu numai pe creștinii din Colose (1, 11; 3, 13), ci pe toți creștinii din toate timpurile și de pretutindeni, pentru că virtutea îngăduinței este semnul distinctiv care arată pe creștinul autentic.

Astfel, scrie el filipenilor: „Ingăduința voastră să fie cunoscută tuturor oamenilor” (4, 5), iar efenenilor le spune: „Ingăduiți-vă unii pe alții cu dragoste” (4, 2).

Tuturor le pune înainte icoana vieții lui Iisus Hristos, a cărei întreagă atitudine exprimă o îngăduință fără margini, izvorită dintr-o iubire, care se manifesta prin blândețe și smerenie (II Cor. 10, 1). De aceea și zice Domnul: „Învățați-vă de la Mine, că sînt blînd și smerit cu inima și veți afla odihna sufletelor voastre” (Matei 11, 29).

Intr-adevăr, blîndețea și smerenia, izvorîte dintr-o iubire nemăsurată față de oameni, sînt coordonatele sau elementele care alcătuiesc îngăduința creștină.

Dacă vei fi blînd, vei fi cu ușurință și îngăduitor, iar smerit fiind, vei socoti pe altul mai bun decît pe tine și vei avea motiv ca să fii față de el plin de îngăduință.

Ingăduința este expresia prea plinului sufletesc al creștinului, a copleșitoarelor sale resurse de dragoste, descoperite lui de Harul Prea Sfîntului Duh. Este un semn al inepuizabilelor lui zăcăminte de energie sufletească.

La temelia îngăduinței creștine stă înțelegerea creștină a vieții și a omului.

Ingăduința față de semenii noștri, indiferent de vreo considerație, oricît ar fi ea de justificată, își are rațiunea logică în faptul că fiecare dintre oameni se folosește unul de celălalt, de munca, de apitudinile și roadele ostenețelor celuilalt.

Sfîntul Macarie Egipteanul ne învață că oamenii trebuie să trăiască între ei în sinceritate, iubire

și pace și să ducă luptă numai cu gîndurile rele (cele dinăuntru). Căci zice el: „Iată un izvor ce dă apă curată și dedesubt se află nămol. Cînd cineva răscolește nămolul, tot izvorul se tulbură. Tot la fel este și cu sufletul cînd e tulburat și se amestecă cu răutatea”. „Căci, în firea omului, spune un alt sfînt (Maxim Mărturisitorul), există o trăsătură pătimitoare, care nu trebuie deloc tulburată”.

Iubirea îngăduitoare este aceea care menține sufletul asemenea izvorului limpede, ferindu-l de tulburare, căci după cum nămolul murdărește apa, tot astfel, tulburarea firii noastre, prin răutate, o face mai întunecată și mai rea prin înrăirea sufletului.

Un scriitor creștin arată că atunci cînd întîmpinăm o ofensă, își dispută în noi dreptul la supremație două sentimente: unul al răzbunării, iar celălalt ne îndeamnă la îngăduință pentru ca să ducă lucrul înaintea păcii, și acest sentiment, dacă este luat în seamă și prețuit ca un glas ceresc, atunci dobîndim biruința binelui.

Noi, creștinii, trebuie să ne războim cu gîndurile întinate și pătimase, iar nu cu omul, a cărui valoare Hristos Domnul a arătat-o, spunînd că e mai de preț decît lumea toată (Matei 16, 26) și față de care îngăduința noastră trebuie să meargă pînă la limitele posibile ale ei.

„Umanitatea poporului român, spune un contemporan al nostru, izvorește dintr-o adîncă înțelegere a sufletului omenească. Românul are o inimă largă, încăpătoare. Este în firea lui o mare și generoasă capacitate de a fi îngăduitor cu fiecare om, de a răbda, de a ierta și de a uita răul celui care se căiește și se îndreaptă”.

Să ne străduim deci a ne forma o inimă cît mai caldă, mai bună, mai plină de dragoste din care izvorăște îngăduința creștină față de semenii noștri, îngăduința care nu înseamnă încurajarea patimilor, a slăbiciunilor altora, ci ajutor efectiv pentru înlăturarea lor.

Diac. G. Cernăuțeanu

† Preot Dionisie Turcu

În 23 ianuarie 1969, a trecut pragul împărăției veșnice octogenarul preot Dionisie Turcu.

Născut în 28 septembrie 1888 în comuna Șoarș, jud. Brașov, din bunii gospodari Ioan și Maria, urmează școala primară în satul natal, cunoscutul liceu „Andrei Șaguna” din Brașov, iar apoi Academia teologică „Andreiană” din Sibiu.

La marele nostru praznic creștinesc „Arătarea Domnului”, din 6 ianuarie 1913, tînărul teolog Dionisie Turcu este hirotonit pe seama parohiei

Șoarș, prot. Făgăraș, pe care o păstorește, cu toată conștiința preotească, cu dragoste, demnitate și o rară blîndețe, vreme de peste o jumătate de veac (52 de ani).

În greua dar înălțătoarea sa activitate pastorală, un sprijin neprecupețit a avut în vrednica sa soție, preoteasa Elena, cît și în întreaga familie, în cei cinci copii ai săi, cu toții exemple vii, pozitive, în mijlocul credincioșilor. Căci știut este, că, în munca de zidire a preotului, un ajutor de mare valoare este familia sa, iar familia pr. Dionisie Turcu a oglindit permanent o ținută cît se poate de creștinească și cetățenească.

Prohodirea a avut loc sîmbătă, 25 ianuarie 1969, fiind săvîrșită, în biserica parohială, de către un sobor de preoți format din: C. pr. I. Comșa (Galați), C. pr. R. Zaharia (Boholt) și C. pr. local A. Aldea.

În fața familiei îndurerate și a unui mare număr de credincioși, C. preoți slujitori au luat cuvîntul, subliniind cu toții virtuțile creștinești deosebite ale adormitului păstor, conștiințiozitatea și bunătatea sa exemplară, calități care au stîrnit un puternic ecou în inimile credincioșilor pe care i-a păstorit și care l-au iubit ca pe un adevărat „părinte”.

În dangătul lin al clopotelor și sub privirile îndurerate ale celor de față, corpul neînsuflețit al pururea pomenitului pr. Dionisie Turcu a fost așezat la locul pregătit din preajma altarului, pe care l-a slujit cu atîta credincioșie, pînă la dreapta cîntărire a nemitarnicului nostru Judecător.

Dumnezeu să-l odihnească și cu dreptii să-l numere!

R.

† Preot Gheorghe Oncioiu

După o scurtă și grea suferință, a adormit în Domnul preotul Gheorghe Oncioiu, din parohia Moeciul de Sus, prot. Brașov, în ziua de 29 ianuarie a.c.

S-a născut în comuna Moeciul de Sus din Bran, în anul 1909, luna noiembrie. A urmat școala primară în sat, apoi a continuat studiile la liceul „Andrei Șaguna” din Brașov și la Facultatea de teologie din București.

Dragostea de misiunea preotească, pe care a îndeplinit-o cu deosebită râvnă și conștiințiozitate, precum și dragostea de credincioșii din comuna sa natală, l-au îndemnat să le rămînă păstor sufletesc vreme de 34 ani.

Pentru îndrumarea lor religios-morală, pentru luminarea minții și călăuzirea lor spre tot ceea

Sfaturi prețioase

În decursul vieții tale, fiule, citește și recitește, cu timp și fără timp, cărți bune, folositoare și te asigur că îți vei îmbogăți minte cît se poate de mult, îți vei înălța spiritul spre zările absolutului și-ți vei cultiva inima, încît vei deveni cu siguranță un om de folos societății omenești din care faci parte.

Mulți oameni, pe fața pămîntului, se păcălesc amarnic căci sînt slabi de înger și dau mare crezare altora în lucruri de nimic. Un dicton bătrînesc ne învață astfel: „Vorbirea-i de argint, iar tăcerea e de aur”. Cei ce iubesc tăcerea sînt pe deplin încredințați și chiar convinși că fac un lucru prețios, de aur. Și apoi omul are doi ochi de văzut și două urechi de ascultat, și numai o singură gură ca să vorbească numai odată sau de două ori și atunci cu înțelepciune. Iar la Cartea cea sfîntă stă scris pentru toți: „Pune, Doamne, pază gurii mele și ușă de îngrădire buzelor mele!”. Iar Sf. Apostol Iacob ne spune clar astfel: „Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire și zăbavnic la mînie!” (Iacob 1, 19). Și tu, cititorule, să ști că cel ce vrea să aibă zile bune și să trăiască liniștit în decursul vieții sale, în multă pace și liniște deplină, să-și înfrîneze limba sa de la rele, și ce bine și tare fericit se va simți în viața sa.

Mulțumește-te fiule, cu avutul tău și nu dori cîtuși de puțin să răpești lucrurile altora! Cinstea este o adevărată comoară și o sfîntă virtute creștinească, prin care îți vei împodobi sufletul tău cu toată bunăvoința și bucuria. Căci hoția e un mare păcat, pedepsit de legea omenească și cerească.

Fata mea, învață-te de mică să faci unele treburi gospodărești, ca mai tîrziu, cînd vei fi mare, să nu-ți fie greu și să ajungi o bună gospodină, binecuvîntată de toți cei ce te vor cunoaște. Căci ți-e mai mare dragul și simți o mare bucurie ca să intri într-o casă curată și într-o frumoasă și îngrijită gospodărie. Cinste și laudă multă i se cuvîne unei astfel de gospodine aleasă și cumsecade.

Deci, dragul meu cititor, primește cu bucurie aceste sfaturi și pune-le în practica vieții tale și bine te vei simți.

Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Cînd chemi la muncă, să-ți vîd sapa

(Urmare din pag. 3)

— „Oamenii bogăți se joacă de-a viața”, căci bogăția în general nu le îngăduie să înțeleagă sensul superior al vieții.

— „Cine te batjocorește vrea să-ți împrumute măcar astfel păcatele lui”.

— „E o mare nebulie să lași a pătrunde urletele de afară în cămăruța în care conștiința ta curată ține liniște”.

— „Mărinimia e cea mai mare virtute cînd nu e cel mai bun calcul”.

— „Ce-i mai frumos pe lume, a întrebat cineva deunăzi? Jertfa de sine”.

— „E trist numai cînd și un suflet se stinge în trupul care moare”, cînd acel suflet n-a agonisit nimic pentru eternitate.

— „Cum să nu se închine banului bogatul căruia lumea i se închină pentru bani”.

— „De cele mai multe ori vinovăția cea mare nu e a celui ce a făcut, ci a celui ce n-a împiedicat”.

— „Talentul tău? Cu ce l-ai plătit? Și cu ce ai despăgubit pe aceia care nu l-au căpătat și ei de-a gata?”. Talentul este un dar, pe care avem obligația de-al valorifica în interesul semenilor noștri.

— „Faptele bune ale tale vor fi pornirile bune ale fiilor tăi. Măcar atîta ar trebui să te îndemne a le face!”.

Acestea și încă multe alte cugetări ale marelui nostru savant N. Iorga ne arată că paginile cărții, de care ne-am ocupat în aceste două articole, se recomandă de la sine ca niște izvoare răcoroase, călăuzitoare spre tot ce este bun și folositor în viață.

Gh. Papuc

